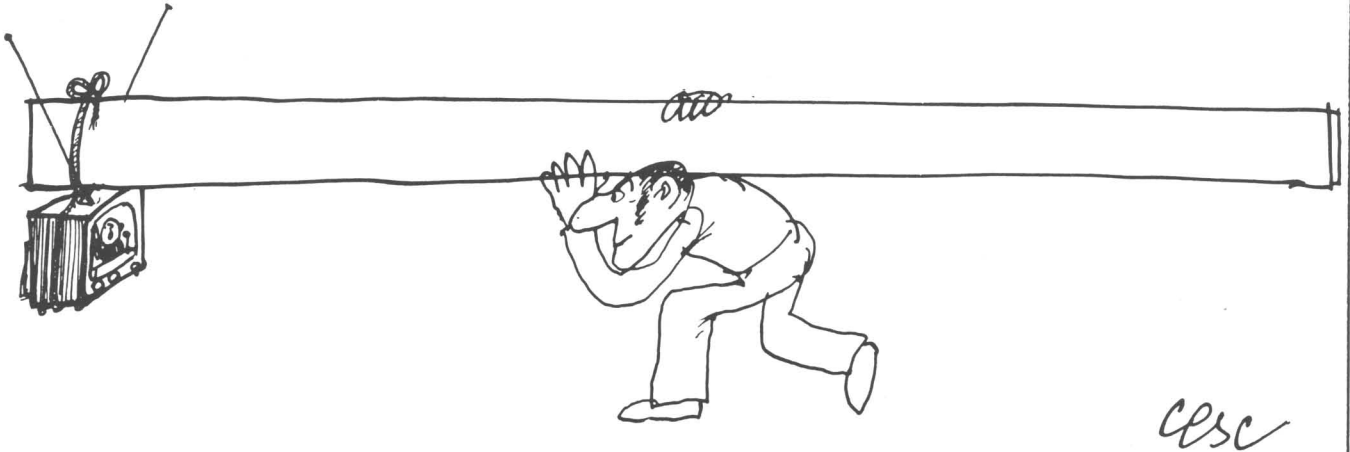

Últimes notícies

Diuen que cada hora té el seu afany, i es podria afegir que cada dia ens porta noves experiències. Els moments que ha viscut —i viu— el país han ratificat d'una manera rotunda un fet ja conegut: el control de la informació és una arma formidable.

No costaria gens de concloure que un equip dirigent que hagi sabut mantenir sota control estricte l'elaboració de la notícia i la seva difusió, no necessita res més: ni el suport d'ideologies, ni plans sistemàtics, ni el consentiment popular. Una massa ben treballada pels moderns aparells audiovisuals adquireix una prodigiosa capacitat d'empassar-s'ho tot. És inútil que tothom hagi llegit les repetides advertències sobre aquest perill i que ja existeixi un bon munt de literatura prevenint-nos contra l'entrada col·lectiva a la processó dels llanuts. A les cases han anat desapareixent els sants de les parets, els déus de la llar han cedit els altars a les noves imatges servides pel televisor. És terrible que, a desgrat de conèixer el mal que ens amenaça, ens hi sentim atrets com les papallones per la llum.

A intervals, un antic formigueig aventurer i explorador, molt aigualit, fa que la gent busqui estacions llunyanes amb els seus transistors. Les hores intempestives, de cara a l'alta nit o al bat de la matinada, semblen les més adequades. L'endemà (amb els ulls ullerosos per culpa de l'insomni) es presumeix de pertànyer a la crema de la notícia. "Saps què va dir la BBC?" o Ràdio París, o Ràdio Roma. O qualsevol emissora de bosc i alta muntanya. L'auditori vol i dol, no pot vèncer l'escepticisme, degut a la coïssor de

vells escaldaments. "Aquí —responen els interlocutors— encara no n'han dit res". Com si volguessin significar que falta la pòlissa obligatòria, el paper timbrat, l'aval capaç de donar oficialitat a la versió. Mentrestant (com si diguéssim) no hi ha res de res, muts i a la gàbia, sobretot a la gàbia.

Tinc una veïna que és la personificació del pragmatisme natural. De galeria a galeria, a través del celobert i quan l'actualitat regolfa esvalotada, sostenim converses que reboten entre els diversos membres de les famílies respectives. L'altre dia, mentre treia un refresc de la nevera, vaig dir-li:

—Ahir, la BBC va dir això, allò i el de més enllà.

"No em digui!", va contestar, amb una sincera expressió d'estupor. Després, com si passés en net les seves impressions, afegí:

— Però encara no ha sortit el lleterero!

Em va fer adonar del lloc on jeia la notícia, la font veraç que havia de conferir-li el títol reconegut per a exercir legalment. El lleterero no és una placa ni una post concreta amb una inscripció pintada. És el símbol de totes les vies autoritzades de debò per a notificar: la ràdio, la televisió, la premsa, els òrgans que tenen llicència de caça, de pesca i d'expenedoria alhora. Qualsevol peça cobrada al marge d'aquesta legalitat, pot ésser decomissada i destruïda, sense que això exclogui la penyora corresponent i la instrucció del sumari que s'escaigui, perquè —que quedi clar— més que amb el que passa, ens hem d'atenir a les coses que tenen permís de passar. ● PERE CALDERS